

«ΕΛΘΕ ΚΑΙ ΣΚΗΝΩΣΟΝ ΕΝ ΗΜΙΝ»

**ΣΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΝ ΣΥΝΟΔΩ
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
«ΕΙΣ ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΛΕΙ», «ΙΝΑ ΩΣΙΝ ΕΝ»**

- Η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Πρωτόθρονος Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως συγκαλεί την Ορθόδοξη Εκκλησία ως «Σώμα Χριστού» σε Συνοδικό Ευχαριστιακό Σώμα εν Χριστώ Αδελφών
- Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι σωματείο, σύλλογος, συντεχνία, δημόσια υπηρεσία ή παρασυναγωγή αλλά «*Ευχαριστιακή Σύναξη ελευθέρων προσώπων επί το αυτό με κεφαλή τον Χριστό*»
- Ο Παράκλητος της Αληθείας καλεί τους Επισκόπους της Εκκλησίας στην θαυμαστή Πεντηκοστή της Μεγάλης Συνόδου και τίς ο αρνησάμενος και έτι αρνούμενος την φωνή Αυτού;
- Οι Σύνοδοι οδηγούνται υπό του Παρακλήτου της Αληθείας «*εις πάσαν την αλήθειαν*» και οι μετέχοντες Επίσκοποι είναι «*συνεργοί*» του Παναγίου Πνεύματος στο Μυστήριο της Πεντηκοστής ενώ οι απέχοντες αρνούνται την κλήση του Παρακλήτου

Η Μήτηρ και κοινή τροφός πάντων Ορθόδοξος κατ' Ανατολάς Εκκλησία του Χριστού έχουσα γνώση και συνείδηση ότι είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού με «*εύλαλη φωνή*», καθοδηγούμενη και εμπνεόμενη υπό της «*βιαίας πνοής*» του Παναγίου και τελεταρχικού και εν Αυτή «*αεί ενοικούντος*» Πνεύματος της Αληθείας καλεί, συνεχώς και αδιαλείπτως, τους πάντες, κλήρο και λαό, «*εις ενότητα πίστεως*», σε «*Ευχαριστιακή Συνοδική Σύναξη επί το αυτό εν Χριστώ Ιησού*», σε «*κοινωνία Πνεύματος και ποτηρίου αιωνίου ζωής*», «*ίνα ώσιν εν*». Ακούσαμε και συνειδητοποιήσαμε άραγε την «*κλήση του Παρακλήτου*» ή καθεύδομεν τον «*ύπνον του δικαίου*» και επαναπαυόμενοι στην φιλαντία, την αυταρέσκεια και την αυτοεπιβεβαίωση του εωσφορικού μεταπτωτικού εγωισμού της κτιστής φύσεώς μας αρνούμεθα την «*κλήση του Παναγίου Πνεύματος*», την «*εύλαλη φωνή*» και «*βιαία πνοή*», εν τέλει, την «*άκτιστη ανακαινιστική και μεταμορφωτική ενέργεια*» του;

Ακούσαμε και συνειδητοποιήσαμε την φωνή της Εκκλησίας ή «*εν προφάσει και αντιεκκλησιαστικαίς μεθοδεύσεσι*» κωφεύομεν και αρνούμεθα την κλήση του Παρακλήτου; Δεν μας καλεί ο οιοσδήποτε κτιστός και θνητός άνθρωπος, μία κλειστή θρησκευτική και θεολογική «*ελίτ*» ή το οποιοδήποτε Σωματείο, Σύλλογος, συντεχνία, οργάνωση, κόμμα, φατρία, σχισματική αυτονομημένη παραφυάδα ή ομάδα ή παρασυναγωγή, αλλά ο Θεός, το Πανάγιον Πνεύμα, ο Παράκλητος της Αληθείας δια της Αγίας Εκκλησίας Του και δη δια της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Άραγε τίς ο αρνησάμενος και έτι αρνούμενος και διατί την κλήση του πανσθενουργού Παρακλήτου;

Ο Παράκλητος της Αληθείας καλεί και συγκαλεί τη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική του Χριστού Εκκλησία «*εν Συνόδω*» ως Σώμα Χριστού εν αληθεία πίστεως και

κοινωνία αγάπης, όπως εκφράζεται δια της «*ευλάλου φωνής*» της Πρωτοκλήτου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, ήτοι του μαρτυρικού και καθαγιασμένου Οικουμενικού Πατριαρχείου, προς όλους τους Προκαθημένους των Ορθοδόξων κατά τόπους Εκκλησιών, «*ίνα ώσιν εν*». Η Πρωτεύθυνος και Πολυεύθυνος Μήτηρ Κωνσταντινουπόλιτις Εκκλησία ουχί με αλαλαγμούς και κραυγές αμόρφου και απροσώπου μάζας και όχλου, αλλά πρωτίστως, κυρίως και εξόχως ως Μήτηρ Εκκλησία «*εις ενότητα εν αγίω Πνεύματι πάντας καλεί*», όχι επιβάλλοντας εγωιστικώς και στανικώς, αλλά επαναλαμβάνουσα και δεομένη προσευχητικώς και αγαπητικώς και ενοποιητικώς την του Θεανθρώπου Κυρίου και Μεγάλου Αρχιερέως της Εκκλησίας εναγώνια προσευχητική ρήση προς τον Θεό Πατέρα: «*Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω Ονόματί σου ω δέδωκάς μοι, ίνα ώσιν εν καθώς ημείς*».

Το γεγονός και μόνον αυτό καθ' εαυτό ότι το Πανάγιο Πνεύμα, ο μόνος «*Αλάθητος*» της Εκκλησίας Παράκλητος και Αυθεντικός της Αληθείας και της Θείας Αποκαλύψεως ερμηνευτής, σε ενεστώτα και όχι παρωχημένο (παρελθοντικό) χρόνο, «*καλεί*» αδιαλείπτως τις κατά τόπους ανά την υφήλιο Ορθόδοξες Εκκλησίες σε ενότητα πίστεως και κοινωνία αγάπης εν Χριστώ, είναι όντως το «*απολύτως παράδοξον και θαυμαστόν*» εντός της ιστορίας και του κτιστού πεπερασμένου χωροχρόνου. Η βιαία πνοή του Παρακλήτου της Αληθείας, που καθαίρει και μεταμορφωτικά ανακαινίζει κάθε ανθρώπινο πρόσωπο και μεταβάλλει κάθε μεταπτωτική κτιστή ατέλεια σε τελειότητα και πληρότητα ήδη περιίπταται αοράτως και με «*βιαία πνοή*» πνέει πανταχού και καλεί σε «*κοινωνία και μετοχή*» στο όντως «*μυστήριο*ν της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου», όπου το «*θαύμα της Πεντηκοστής*» συντελείται και είναι «*εν Χριστώ Συνοδική Κοινωνία προσώπων συνηγμένων επί το αυτό*», η οποία δεν αποτελεί μία ανούσια, τυπολατρική, διοικητική και κοσμική συνάθροιση ή άμορφη απρόσωπη μάζωξη, αλλά «*Ευχαριστιακή Συνοδική Κοινωνία εν Αγίω πνεύματι προσώπων, φλεγομένων και φωτιζομένων υπό των «πυρίνων γλωσσών» και των φλογών της «Επιδημίας και Επιφοιτήσεως» του πανσθενουργού και ενοποιούντος Παρακλήτου, ο οποίος «όλον συγκροτεί τον θεσμόν της Εκκλησίας*».

Οντολογικών διαστάσεων και συνεπειών είναι η άρνηση, «*η απορριπτική αντιφώνηση*» στην «*εκ του υπερώου*» «*εύλαλη φωνή της Μητρός Εκκλησίας*», στην κλήση και πρόσκληση αυτού τούτου του Παρακλητού της Αληθείας, του ενοικούντος εν τη Εκκλησία Παναγίου Πνεύματος, το οποίο αποτελεί τον μόνον ακλόνητο εγγυητή και ανακαινιστή της Εκκλησίας καθώς υπερνικά την κτιστή οντολογία και φυσική ανθρώπινη αδυναμία και ατέλεια, και οδηγεί τα πρόσωπα των Συνοδικών Επισκόπων «*εις πάσαν την αλήθειαν*» και «*εις επίγνωσιν αληθείας*».

Ο Παράκλητος της Αληθείας συντελεί την εν Συνόδω θαυμαστή Πεντηκοστή και ανάβει την φλόγα του πυρός στο «*νέο υπερώο*» και η πυρά του φωτισμού την οποία ανάβει η Πεντηκοστή δεν σβήνει ποτέ, όπως διακηρύττει ο Ιερός Χρυσόστομος: «*Ούπω γαρ του σπινθήρος της πίστεως αφθέντος καλώς, ποταμοί και άβυσσοι πάντοθεν απέρρεον*». Και στη νέα Πεντηκοστή της Μεγάλης Συνόδου επενεργεί και καλεί τους διαδόχους των Αποστόλων σε κοινωνία και Σύναξη. Υπάρχει πειρασμική αμφιβολία για την ευόδωση του έργου της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου; Έπαυσε ο Παράκλητος της Αληθείας να ενεργεί με την άκτιστη ενέργειά του εν τη Εκκλησία; Τότε ομολογείται απιστία προς τον Παράκλητο της Αληθείας, ο οποίος συγκροτεί και συντηρεί την Εκκλησία του Χριστού. Αναλογιζόμεθα τούτες τις μεγάλες ώρες και ιστορικές στιγμές για την Εκκλησία, την «*Καθόλου Εκκλησία*», ποιοί ήταν οι Απόστολοι και πώς έσπειραν τον Ευαγγελικό Λόγο της Αληθείας; Μας

απαντά εύγλωττα ο Ιερός Χρυσόστομος: «*δι' ένδεκα ανθρώπων την αρχήν, ασημων, ευτελών, αμαθών, ιδιωτών, πενήτων, γυμνών, αόπλων, ανυποδέτων, μονοχιτόνων... Τι λέγω, κατώρθωσε; Πείσαι ηδυνήθη τσαύτα φύλα ανθρώπων, ου περί των παρόντων μόνον, αλλά και περί των μελλόντων φιλοσοφείν...*».

Μετά λοιπόν από δύο χιλιετίες της Εκκλησίας μέσα στον κτιστό και αντίδικο τούτο κόσμο, υπάρχει πειρασμικός λογισμός φόβου, δειλίας, κατακρίσεως, απελπισίας και αμφιβολίας να τολμήσει να «*συνέλθει η Εκκλησία εν Συνόδω*» και να βιώσει ως «*Ευχαριστιακή Συνοδική Σύναξη και Κοινωνία προσώπων επί το αυτό*» την «*Καινή εν Αγίω Πνεύματι Πεντηκοστή*»; Τόσο εμωράνθη το άλας της πίστεως στη ζωή της Εκκλησίας, στους Προκαθημένους και συνεπισκόπους αυτών και στην συλλογική εκκλησιαστική συνείδηση του ζώντος πληρώματος αυτής; Και πάλι μας αναπαύει ο Ιερός Χρυσόστομος και μας διαβεβαιοί απευδώς: «*Το δε αίτιον ουκ ην των αλιέων εκείνων ούτε τα ρήματα, ούτε τα θαύματα, αλλά της εις αυτούς ενεργούσης δυνάμεως του Χριστού*». Εξάλλου, «*το Πνεύμα όπου θέλει πνει*» και αποκαλύπτει την Αλήθεια και το Άγιο θέλημα του Θεού.

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος δεν είναι «*προϊόν κοσμικών πολιτικών διαβουλεύσεων, ισορροπιών, συμφερόντων*», αλλά μέγιστο εν Αγίω Πνεύματι εκκλησιαστικό και πνευματικό γεγονός, επειδή είναι η γνήσια, ανόθευτη, αδιαίρετη, ενωμένη και καθολική εικόνα της «*Συνερχομένης Εκκλησίας*», της «*Καθόλου Εκκλησίας*», άνευ αποκλεισμών, διαιρέσεων και σχισμάτων ακόμη κι αν διαφωνούν οι Προκαθήμενοι ή οι Επίσκοποι των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών. Η Εκκλησία δεν αποτελεί μία «*Ομοσπονδία ή Συνομοσπονδία Εκκλησιών*», αλλά όλες οι κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες συγκροτούν την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού, που είναι το του «*Χριστού Σώμα*», το οποίο οικοδομείται από όλους τους Προκαθημένους και λοιπούς Επισκόπους ομού μετά του πληρώματος των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Οι Προκαθήμενοι και εν γένει οι Επίσκοποι της Εκκλησίας φέρουν μεγίστη ευθύνη έναντι της Εκκλησίας και του πληρώματος αυτής και οικοδομούν από κοινού και όχι διαιρούμενοι, λυσιτελώς και τελεσφόρως, την «*Καθόλου Εκκλησία*», μιμούμενοι το έργο των Αγίων Αποστόλων για τους οποίους αναφέρει χαρακτηριστικά ο Ιερός Χρυσόστομος: «*Ούτω τοίνυν ωκοδόμουν την Εκκλησίαν. Καίτοι γε τοίχον ένα ουδείς αν συνηθείη οικοδομήσαι. Ούτοι δε Εκκλησίας τσαύτας πανταχού της Οικουμένης ωκοδόμησαν, κατακοπτόμενοι, δεσμούμενοι, διωκόμενοι, φυγαδευόμενοι, δημεύόμενοι, μαστιγούμενοι, σφαττόμενοι, καιόμενοι, καταποντιζόμενοι μετά των μαθητών. Και ωκοδόμησαν ου δια λίθων, αλλά δια ψυχών και προαιρέσεων, όπερ δυσκολώτερον πολλώ του δια λίθων οικοδομήσαι*».

Ο Παράκλητος της Αληθείας ως «*αυτοαλήθεια*» δεν καλεί απρόσωπες υπάρξεις, ατομικές μονάδες, αλλά πρόσωπα και δη τους Επισκόπους της Μίας, Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, υπό την προεδρία του «*Πρώτου*» σε «*διακονία και ευθύνη και θυσιαστική κένωση*», ήτοι του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριάρχου, προκειμένου η Εκκλησία, η «*Καθόλου Εκκλησία*», εν Πεντηκοστή πίστεως, αληθείας, αγάπης, κοινωνίας συνηγμένων προσώπων επί το αυτό και μετοχής στο «*κοινόν ποτήριον*» της αιωνίου ζωής να λαλήσει όσα το Πνεύμα της Αληθείας, ως «*φως εκ φωτός*», «*Θεός Αληθινός εκ Θεού Αληθινού*», επιδαψιλεύσει στους Επισκόπους του ενωμένου, ενιαίου και αδιαιρέτου καθολικού Σώματος του Χριστού. Οι Επίσκοποι δέχονται την άκτιστη ενέργεια και ακούοντες «*Τί το Πνεύμα λέγει ταις Εκκλησίαις*», αποφαίνονται ως Σώμα Χριστού.

Το Πνεύμα το Άγιον «έθετο *Επισκόπους ποιμαίνειν την Εκκλησίαν*» του Χριστού και η πνευματική αυτή ευθύνη δεν είναι υπόθεση στενά ιδιωτική, ατομική, αλλά πρωτίστως συλλογική, συνοδική, μέσα στο Σώμα του Χριστού. Ο Παράκλητος καλεί τους διαδόχους των Αγίων Αποστόλων σε «*κοινωνία Πεντηκοστής*» για να συντελεσθεί, όπως κατά την Μεγάλη και Αγία Πεντηκοστή της Εκκλησίας και των Αποστόλων, καθώς και σε τόσες άλλες Συνόδους της Εκκλησίας μέσα στο διάβα των αιώνων, το όντως θαυμαστό παράδοξο της «*Επιδημίας*» και «*Επιφοιτήσεως*» του Παναγίου Πνεύματος, το οποίο μέσα από τις «*ακατάληπτες παραδοξότητες*» για τον ισχνό και όντως πεπερασμένο «*ορθό λόγο*» των ανθρώπων, επενεργεί μυστικώς και «*ενοποιεί τα το πριν διεστώτα*». Μέσα στην Αγιοπνευματική εν Χριστώ ζωή της Εκκλησίας ανά τους αιώνες επαληθεύεται ότι «*Το Πνεύμα όπου θέλει πνει*» και «*ουκ οίδας πόθεν έρχεται και που υπάγει*».

Δεν νοείται άρνηση και δη Προκαθημένων και Επισκόπων στην «*κλήση του Παρακλήτου*» για την συγκρότηση της Εκκλησίας «*εν Συνόδω*», όπου οι κατ' άνθρωπον αδυναμίες και ατέλειες και διχογνωμίες και ασυμφωνίες και όλες οι λοιπές κτιστές ή μεταπτωτικές οντολογικές καταστάσεις των ανθρώπινων προσώπων δύνανται να αρθούν υπό της πανσθενουργού και φωτιστικής και μεταμορφωτικής ακτίστου ενεργείας του Παρακλήτου της Αληθείας, υπό την απaráβατη οντολογική προϋπόθεση βέβαια της «*έσω αγαθής και δεκτικής ελευθέρας προαιρέσεως*» των μετεχόντων Επισκόπων ως αυτεξουσίων προσώπων, που ανταποκρίνονται στην «*κλήση του Παναγίου Πνεύματος*» και με πνευματική συντριβή αδιαλείπτως δέονται του Παρακλήτου της Αληθείας: «*Ελθέ και σκήνωσον εν ημίν*».

Ο Παράκλητος της Αληθείας καλεί «*εν Συνόδω*» και όχι «*εκτός Συνόδου*». Στην Σύνοδο, όπου συγκροτείται το Σώμα της Εκκλησίας ως το του «*Χριστού Σώμα*» δια των Επισκόπων αυτής το Πανάγιο Πνεύμα ενεργεί και επενεργεί τα «*θαυμάσια και θαυμαστά*».

Η ανόθευτη αλήθεια της Εκκλησίας και η κατά τις περιστάσεις αληθής αυθεντική ερμηνεία της θείας αποκαλύψεως συντελείται και ορθοτομείται εν Αγίω Πνεύματι εντός της Συνόδου και όχι εκτός αυτής σε «*προτεσταντικού τύπου αίθουσες*», φατρίες, παρασυναγωγές και «*παραομάδες*». Η Εκκλησία ως Σώμα Χριστού λαλεί αυθεντικώς όσα το Πανάγιο «*Πνεύμα λέγει ταις Εκκλησίαις*». Οι αποφάσεις των Συνόδων κρίνονται βέβαια, αλλά οφείλουμε να έχουμε ακλόνητη πίστη ότι το Πανάγιο Πνεύμα με την άκτιστη συντηρητική ενέργειά του συγκροτεί την Εκκλησία και αποκαλύπτει το Θέλημα του Θεού Πατρός.

Η Πεντηκοστή ως οντολογικό βίωμα «*αεί ον*» εν τη Εκκλησία φανερώνει ότι και η «*καινή Πεντηκοστή*» συντελείται εντός και όχι εκτός της Συνόδου, όπου «*η βίαια πνοή*» του Παρακλήτου πνέει και κυοφορεί τα θαυμαστά και παράδοξα του αλαθήτου και Αγίου θελήματος του Θεού.

Στην κλήση του Παρακλήτου της Αληθείας, ο οποίος συγκροτεί την άληκτη και υπερκόσμια ευφρόσυνη χαρά της Πεντηκοστής δεν χωρά φόβος, δειλία, απελπισία, θλίψη, ολιγοπιστία, φθόνος, μίσος, τύφλωση φανατισμού, ψεύδος, υποκρισία, προσωπεία, πνεύμα φατρίας ή παρασυναγωγής, ιδιοτελή και ευτελή συμφέροντα, ματαιοδοξία, μωροφιλοδοξία, ορέξεις αυτοπροβολής και αυτοαναδείξεως, εωσφορική αυτάρεσκη φιλαυτία και υπερηφάνια –και δη πνευματική άνευ επιγνώσεως ζηλωτική υπερηφάνεια κατά την ρήση του αιιδίμου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος– τύφος εθνοφυλετισμού, κοσμικής δόξης και «*αριθμητικού*» ηγεμονισμού, αλαζονικού εκκλησιαστικού ιμπεριαλισμού και ακορέστου επιθυμίας για πρωτοκαθεδρία μέχρι του σημείου του

πειρασμικού λογισμού για την χωροταξία εδρών και θρόνων στην Αγία και Μεγάλη Σύνοδο, καθώς όλες αυτές και τόσες άλλες μεταπτωτικές κτιστές οντολογικές καταστάσεις καθαίρονται και κατακαίονται δια της πυρώδους φλογός του «βιαίως επιδημούντος» Παρακλήτου, ο οποίος ως «αυτοαλήθεια» καταλύει το σκότος του ψεύδους και οδηγεί «εις πάσαν την αλήθειαν».

Έναντι της κλήσεως του Παρακλήτου της Αληθείας νοείται μόνο πίστη, ελπίς, αγάπη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πραότητα, ταπεινοφροσύνη, ανεξικακία, εκτενής και εναγώνια προσευχή, θυσιαστική και δη αυτοθυσιαστική κένωση και πρωτίστως, πριν και πάνω απ' όλα, άνευ προϋποθέσεων και όρων, αποδοχή της θεοκινήτου και πνευματοφόρου κλήσεως. Τούτο δεν έπραξαν και οι Άγιοι Απόστολοι της Εκκλησίας; Λέγει εν προκειμένω ο ιερός Χρυσόστομος: «*Επέδραμαν εν βραχεί καιρώ την Οικουμένην άπασαν, καθάπερ υπόπεροι τινές, ου κινδύνους λογιζόμενοι, ου θανάτους, ου την του πράγματος δυσκολίαν, ου την ολιγότητα των εαυτών, ου το πλήθος των εναντιωμένων, ου την εξουσίαν, ου την δυναστείαν, ου την σοφίαν των πολεμούντων. Είχον γαρ τούτων απάντων μείζονα συμμαχίαν, την του σταυρωθέντος και αναστάντος δύναμιν*».

Συνέρχονται οι Επίσκοποι εν Συνόδω, επειδή η Εκκλησία, η «Καθόλου Εκκλησία», συνέρχεται εν Συνόδω καλούσα τα επισκοπικά μέλη αυτής τα οποία «*ίστανται εις τύπον και τόπον Χριστού*». Υπό την ιδιότητά τους αυτή καλούνται από την Εκκλησία και όχι αυθαιρέτως ή με αλλότρια ως προς την ιεραρχική δομή της Εκκλησίας κριτήρια. Δεν καλούνται ως ανεύθυνα άτομα ή ατομικές μονάδες υπεράνω της Εκκλησίας, για να ικανοποιήσουν μεμονωμένα το «*ίδιον θέλημά*» τους, αλλά «*εν Συνάξει κοινωνίας προσώπων επί το αυτό*», όπου επέρχεται, θαυμαστά επιδημεί και επενεργεί το Πανάγιο Πνεύμα την μεταμορφωτική άκτιστη ενέργεια της Πεντηκοστής.

Συνεπώς η σύγκληση και συγκρότηση της Εκκλησίας εν Συνόδω καθώς και η αποδοχή και μετοχή ή η άρνηση και αποχή στο θαυμαστό αυτό γεγονός της «*αεί ζώσης*» Πεντηκοστής δεν είναι ζήτημα εγωιστικά ατομικό αλλά πρωτίστως αγαπητική κένωση και κοινωνία, συνάντηση, αλληλοπεριχώρηση, αλληλοεξάρτηση προσώπων ανταποκρινομένων στην κλήση του Παρακλήτου. Η Εκκλησιαστική ιστορία μας διδάσκει ότι ενίοτε έναντι της κλήσεως του Παρακλήτου τινές αρνούνται την μετοχική κοινωνία στο εκκλησιαστικό γεγονός της εν Συνόδω Πεντηκοστής και παραμένουν «*έξω του νυμφώνος Χριστού*», ενώ έτεροι εν ταπεινώσει και συντριβή του κοσμικού φρονήματος και του εωσφορικού «*ιδίου θελήματος*» αποδέχονται την συγκλονιστική «*βιαία πνοή*» Αυτού, και εάν ακόμη είναι ατελείς και αδύναμοι αποθέτουν όλη την ύπαρξή τους στον Παράκλητο της Αληθείας και στην μεταμορφωτική άκτιστη ενέργειά του διότι «*πάντα χορηγεί το πνεύμα το Άγιον*».

Στην εν Συνόδω συνεργομένη Εκκλησία ως ζώντος Σώματος του Αναστάντος Χριστού ουδείς περισσεύει και ουδείς θα πρέπει αυτάρεσκα και εγωιστικά να απέχει αρνούμενος την κλήση του Παρακλήτου. Η άρνηση στη φωνή της Εκκλησίας, δηλαδή στην ίδια την κλήση του Πνεύματος της Αληθείας, φανερώνει έλλειψη, τραγική ένδεια, εκκλησιαστικού φρονήματος. Άπαντες λυσιτελώς και τελεσφόρως καλούνται να κοινωνήσουν και να μετάσχουν του εν Συνόδω «*μυστηρίου της Πεντηκοστής*» υπό την «*αεί ζώσα πνοή*» του τελεταρχικού Πνεύματος της ζωής και της αληθείας, το οποίο ήλθε στον κόσμο για να μείνει μαζί μας εν τη Εκκλησία και να δράσει, να ενεργήσει πληρέστερα παρά ποτέ το «*μυστήριο της ευσεβείας και το «της σωτηρίας» του ανθρωπίνου γένους μυστήριο*».

Η εν Χριστώ ζωή της Εκκλησίας στο διάβα των αιώνων και στην περιπέτεια της ιστορίας είναι πεπληρωμένη από την άκτιστη και τελεστική και «συντηρητική» ενέργεια του Παρακλήτου της Αληθείας, ο οποίος σε πειρασμικές καταστάσεις του «αντιδίκου» επενεργεί και «η χάρις υπερπλεονάζει», η άκτιστη χάρις, «η τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα». Εξάλλου, το έργο της εν Συνόδω Εκκλησίας αποτελεί και είναι «συνέργια» αβίαστη, αγόγγυστη, ελεύθερη, αγαπητική, ειρηνική, κενωτική, αυτοθυσιαστική των «Επισκόπων εν Αγίω Πνεύματι» αληθείας και αγάπης, καθώς και του «Αγίου Πνεύματος εν τω μέσω των Επισκόπων και δια των Επισκόπων». Το Πανάγιο πνεύμα δεν επενεργεί μαγικά ή εκβιαστικά, αλλά γεννά και συγκροτεί την «εν Χριστώ κοινωνία» των ελευθέρων προσώπων και δη των Επισκόπων στην Ευχαριστιακή Συνοδική Σύναξη.

Τα πάντα εν Συνόδω συντελούνται «εν τω συνδέσμω της Ειρήνης» και της αδελφικής εν Χριστώ αγάπης, όταν οι συνεργόμενοι Επίσκοποι αίρουν αγγογύστως, προσευχικώς, αυτοθυσιαστικώς και εκουσίως τον Σταυρό για την Ενότητα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας ως ζώντος Σώματος Χριστού άνευ προσωπείου και απατηλής φενάκης ή πνεύματος αφιλαδέλφου και υποκριτικού, εμφορούμενοι μάλιστα υπό το του Αποστόλου των Εθνών Παύλου προς τους Κορινθίους: «Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, δια του Ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού ίνα το αυτό λέγητε πάντες και μη η εν σχίσματα, ήτε δε καταρτισμένοι εν τω αυτό νοϊ και τη αυτή γνώμη».

Ακόμη και σε πειρασμικές καταστάσεις σκανδαλισμού και αφιλαδέλφων συγκρούσεων, διαφωνιών, διχογνωμιών και διχοστασιών, συνειδητών και σκοπίμων ή ασυναίσθητα παρορμητικών, εντός των Συνόδων της Εκκλησίας επενεργεί ο «αείων» Παράκλητος της Αληθείας και συντηρεί, συγκροτεί, την Ενότητα της Εκκλησίας, το γεγονός τούτο της «θαιμαστής Πεντηκοστής» όπου σαρκούται το «*Consensus Patrum*».

Η εν Χριστώ όμως «συναίνεση ή Ομοφωνία» των αδελφών Επισκόπων ως μετεχόντων σε «κοινωνία προσώπων» συνηγμένων «επί το αυτό» συντελείται «εν Συνόδω» και όχι «εκτός Συνόδου», με κοινωνία και μετοχή στο «μυστήριο της εν Συνόδω Πεντηκοστής» και όχι δια της «αφιλαδέλφου αποχής» ως εκφράσεως της αρνήσεως στην «κλήση του Παρακλήτου. Η απροσωπόληπτη εκκλησιαστική ιστορία αψευδώς μας διδάσκει ότι στις Συνόδους, Τοπικές ή Οικουμενικές, των εννέα πρώτων αιώνων κατά τους οποίους η Εκκλησία συχνότερα «συνήρχετο εν Συνόδω» για να ορθοτομήσει τον «Λόγο της Αληθείας» αλλά και σε εκείνες οι οποίες επακολούθησαν κατά τον 13^ο και 14^ο αιώνα, προσήρχοντο ακόμη και οι αιρεσιάρχες (π.χ. Άρειος κ.ά.) και οι πεπλανημένοι ανταποκρινόμενοι στην φωνή της Εκκλησίας και απολογούμενοι ενώπιον αυτής, αλλά στην Αγία και Μεγάλη ή Πανορθόδοξη Σύνοδο του 21^{ου} αιώνα, υπάρχουν Προκαθήμενοι μετά των συνεπισκόπων τους στις κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες, οι οποίοι εκ των προτέρων αρνούνται τη φωνή της Εκκλησίας και συνακόλουθα απορρίπτουν την κλήση του Παρακλήτου. Είναι άραγε αυτό εκκλησιαστικό φρόνημα; Είναι εκκλησιαστικό φρόνημα να χαρακτηρίζονται ως προδότες, αρνησίθρησκοι, αιρετικοί, πεπλανημένοι, βλάσφημοι, μισοί όσοι μετέχουν της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, ενώ οι απέχοντες είναι οι ευσεβείς ομολογητές, ακέραιοι, καθαροί, αγνοί, πεφωτισμένοι, γνήσιοι, εκλεκτοί και αλάθητοι; Η Εκκλησία και μόνον η Εκκλησία εν Συνόδω -και όχι τα μεμονωμένα πρόσωπα- αποφαινεται για το «αιρετικόν και πεπλανημένον» της διδασκαλίας ενός προσώπου ή μίας ομάδος που λειτουργεί ως παρασυναγωγή ή παραεκκλησία, αυτονομημένη εκτός ή και ενίοτε αντικανονικώς εντός του εκκλησιαστικού σώματος.

Ποιό άραγε είναι το κριτήριο για την σύγκληση ή μη σύγκληση καθώς και για την αναβολή και ματαίωση μιας συγκληθείσης Συνόδου; Είναι οι μετέχοντες εν Χριστώ τω Θεώ συνηγμένοι Επίσκοποι ως δεχόμενοι την «κλήση του Παρακλήτου» ή οι απέχοντες και «*a priori*» παρητημένοι και μακράν ιστάμενοι και «*τας κεφαλάς κινούντες*» διαλογιζόμενοι το μάταιον του Πράγματος;

Οι μετέχοντες εν Αγίω Πνεύματι Συνοδικοί Επίσκοποι καίτοι διαφωνούντες ή διχογνωμούντες ή διχοστατούντες διαλέγονται και επιχειρηματολογούν μετά πειθούς και λόγου αληθείας «*εντός της Συνόδου*» ως δεχόμενοι την «κλήση του Παρακλήτου» και ζωηρώς ενίοτε επιθυμούντες να ορθοτομήσουν τον «*Λόγον της Αληθείας*», συγκροτούντες συνάμα την εν Συνόδω Εκκλησία και ενσαρκώνοντες την Ενότητα της Εκκλησίας, του Εκκλησιαστικού Σώματος, ως το του «*Χριστού Σώμα*».

Οι δε «*αυταρέσκως ή υπερηφάνως απέχοντες*» δεν μετέχουν του εν Συνόδω μυστηρίου της Πεντηκοστής ως αρνούμενοι την φωνή της «*Καθόλου Εκκλησίας*», άρα και την του Παρακλήτου κλήση και ζωογόνο φωτιστική και μεταμορφωτική άκτιστη επενέργεια για την αποκάλυψη «*πάσης της Αληθείας*». Εάν δε υπάρχει ο πειρασμικός σπόρος της αμφιβολίας περί της ακτίστου ενεργείας του Παρακλήτου εν τη Εκκλησία, τότε που άραγε πνέει το Πνεύμα το Άγιον;

Ο ημέτερος σοφός Διδάσκαλος και μεγάλος Θεολόγος -και δη Εκκλησιολόγος και Ακαδημαϊκός- Μητροπολίτης Γέρων Περγάμου κ. Ιωάννης (Ζηζιούλας) ευστόχως και εναγωνίως υπογραμμίζει επί μία ολόκληρη ζωή στα περισπούδαστα, ελληνόγλωσσα και ξενόγλωσσα, έργα του και στις πανεπιστημιακές προφορικές του παραδόσεις, τις οποίες και αναμνησκόμενος επικαλούμαι, ότι η Εκκλησία δεν είναι ούτε ίδρυμα, ούτε συντεχνία (ισνάφι), ούτε Σωματείο, ούτε Σύλλογος, ούτε Οργάνωση, ούτε κόμμα, ούτε κάστα, ούτε δημόσια κοινωνική υπηρεσία, αλλά η «*Βασιλεία του Θεού*», η «*Ευχαριστιακή Σύναξη και κοινωνία ελευθέρων προσώπων επί το αυτό με κεφαλή τον Χριστό*», στην οποία πραγματώνεται και «*σημαίνεται*» (φανερούται) το «*είναι*» και η «*ταυτότητα*» της Εκκλησίας.

Εν προκειμένω μάλιστα άξια μνείας είναι τα όσα αναφέρει ο Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης στην μελέτη του υπό τον τίτλο: «*Ο Συνοδικός Θεσμός. Ιστορικά, Εκκλησιολογικά, και κανονικά προβλήματα*», η οποία είναι δημοσιευμένη στον Τιμητικό - Αφιερωματικό Τόμο «*Εις τον Μητροπολίτην Κίτρου Βαρνάβαν επί τη 25ετηρίδι της Αρχιερατείας του*», όπου επισημαίνει με έμφαση ότι: «*...ο συνοδικός θεσμός υπό την μορφήν, υπό την οποίαν είναι σήμερον γνωστός, έχει τας ιστορικές καταβολάς του εις την Συνοδικότητα και Συνοδικήν Πράξιν των πρώτων αποστολικών κοινοτήτων, η οποία συνδέεται με την ευχαριστιακήν κοινότητα. Τούτο εξηγεί το άλλως ανεξήγητον γεγονός, ότι έφθασε εις τον δ' αιώνα ο όρος «*σύννοδος*» να σημαίνει την Θ. Ευχαριστίαν. Αλλά το περισσότερο σημαντικό δια την μελέτην μας αυτήν είναι, ότι ο αρχαϊκός αυτός δεσμός Συνοδικότητος και Ευχαριστίας παρέχει την μελέτην μας αυτήν είναι, ότι ο αρχαϊκός αυτός δεσμός συνοδικότητος και Ευχαριστίας παρέχει και την απάντησιν εις το καίριον ερώτημα, διατί αι σύνοδοι είναι Επισκοπικαί εις τον χαρακτήρα των και τι νόημα δια την Εκκλησιολογίαν και το Κανονικόν Δίκαιον έχει ο Επισκοπικός αυτός χαρακτήρ του συνοδικού θεσμού».*

Εδώ έγκειται το μυστήριο της Εκκλησίας ως σώματος Χριστού μετεχόντων και όχι εν αποχή όντων προσώπων. Το σώμα του Χριστού, η «*Καθόλου Εκκλησία*», είναι σύναξη κοινωνίας προσώπων και όχι ο απομονωτισμός ατομικών μονάδων, ο αυτάρεσκος ατομισμός εκφραζόμενος ως «*αποχή*» και σε «*ακοινωνσία*» προς τα λοιπά πρόσωπα. Ο Ιερός

Χρυσόστομος ερμηνεύοντας την διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου περί της «*Εκκλησίας ως Σώματος Χριστού*», επειδή όντως η Εκκλησία είναι το «*πλήρωμα*», δηλαδή εκπλήρωση και τελείωση, αναφέρει χαρακτηριστικά: «*Ομού πάντες ώμεν συνημμένοι και συγκεκολλημένοι*». Σε καμμία περίπτωση βέβαια η ενότητα και η καθολικότητα της Εκκλησίας ως του ζώντος Σώματος του Χριστού δεν καταλύεται, ούτε διαιρείται ούτε μερίζεται λόγω της αυτοβούλου αποχής ορισμένων κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών από τις συνεδρίες της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου. Εξάλλου, «*μεμέρισται ο Χριστός*;».

Ο αοίδιμος μέγας Θεολόγος π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ αναφερόμενος στην ενότητα της Εκκλησίας εμφaticώς γράφει: «... *Η ζωή της Εκκλησίας είναι ενότης και ένωσις. Το σώμα «συμβιβαζόμενον αυξάνει» εις ενότητα πνεύματος, εις ενότητα αγάπης. Το Βασίλειον της Εκκλησίας είναι ενότης και ένωσις. Βεβαίως, η ενότης αυτή δεν είναι εξωτερική, αλλά είναι ενότης εσωτερική, στενή, οργανική. Είναι η ενότης του ζώντος σώματος, η ενότης του οργανισμού. Η Εκκλησία είναι ενότης όχι μόνον με την έννοια ότι είναι μία και μόνη, αλλ' είναι πρωτίστως ενότης, διότι η ίδια της η ύπαρξη συνίσταται εις την επανένωσιν της χωρισμένης και διηρημένης ανθρωπότητος. Είναι αυτή η ενότης που αποτελεί το «Sobornost» ή καθολικότητα της Εκκλησίας. Εις την Εκκλησίαν η ανθρωπότης μεταπηδά εις άλλο στάδιο, αρχίζει νέον τρόπον υπάρξεως. Μία νέα ζωή καθίσταται δυνατή, μία ζωή αληθής, πλήρης, ολοκληρωμένη, μία ζωή καθολική εις «την ενότητα του πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης». Μία νέα ύπαρξις αρχίζει, μία νέα αρχή ζωής: «καθώς συ, Πάτερ, εν εμοί καγώ εν σοι, ίνα και αυτοί εν ημίν εν ώσιν... ίνα ώσιν εν καθώς ημείς εν εσμέν»...Τούτο πραγματοποιείται εις την ζώην και την δομήν της Εκκλησίας, είναι το μυστήριο του «Sobornost», το μυστήριο της καθολικότητος». Επικαλούμενος ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ σχετική μελέτη του αοιδίμου Μητροπολίτου Μόσχας Φιλαρέτου παραπέμπει στην συγκλονιστική φράση του συγγραφέως, ο οποίος γράφει: «*Εάν πόλις ή χώρα αποσχισθή της Οικουμενικής Εκκλησίας, αυτή η τελευταία θα παραμείνη σώμα ακέραιον και άφθαρτον*». Συνεπώς, η αποχή από την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο ορισμένων Τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών δεν αναιρεί την Ενότητα και Καθολικότητα της «*Καθόλου Εκκλησίας*».*

Συνακόλουθα η συνερχομένη Αγία και Μεγάλη Σύνοδος είναι έκφραση της καθόλου ενωμένης Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας της οποίας οι ομόφωνες αποφάσεις ισχύουν «*erga omnes*», ήτοι «έναντι όλων» των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, ακόμη και έναντι εκείνων οι οποίοι οικειοθελώς απέχουν, επειδή ακριβώς δεν υπάρχουν δύο Εκκλησίες, μία «*εκκλησία των απεχόντων*» και μία «*Εκκλησία των μετεχόντων*». Η Εκκλησία είναι Μία, Αγία Καθολική και Αποστολική και για τις κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες που μετέχουν και για εκείνες που απέχουν της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία λοιπόν επί δύο χιλιετίες αίρει τον Σταυρό της Ενότητός της, χωρίς αντιεκκλησιολογικούς και αντιευαγγελικούς εθνοφυλετισμούς, και πορεύεται προς «*πάντα τα έθνη*», «*έως εσχάτου της Γής*», πάντοτε με τους «*μετέχοντες και όχι με τους απέχοντες*». Το δε «*πλην Λακεδαιμονίων*» αποτελεί άχθος δυσβάστακτο και ευθύνη απαράγραπτη για τους απέχοντες και όχι για τους μετέχοντες στην Αγία και Μεγάλη σύνοδο.

Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος των Πανορθοδόξων συγκαλείται υπό την προεδρία του «*Πρώτου της Ορθοδοξίας*», Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, στην Πατριαρχική μεγαλόνησο Κρήτη εν έτει σωτηρίω 2016 και ήδη «*Πεντηκοστήν εορτάζομεν*

και Πνεύματος Επιδημίαν», αφού ο Πανσθενουργός Παράκλητος της Αληθείας «εις ενότητα πάντα καλεί», «ίνα ώσιν εν». Είναι τώρα πια η ώρα των «σιγή δεομένων», κλήρου και λαού, και των εκτενώς προσευχομένων προς τον Παράκλητο της Αληθείας Συνοδικών Προκαθημένων και συνεπισκόπων αυτών: «Ελθέ και σκήνωσον εν ημίν».